

cesa, és que l'Amor, sentint bategar les ales de llur vida, ens mostra sa rialla de promesa indefinida.

L'Amor el mostren totes les coses de la Terra: L'ocell el diu; la nit i l'alba el preludien; la boira i les muntanyes l'ensenyen; el mar i el cel, confonent-se en la llunyania boirosa de l'horitzó, el viuen en eternal abraçada; l'esquei i la fontana en treuen en una deu inacabable; l'arbre i l'aura s'el xuclen i la ventada se l'emporta camps a través per a tornar-lo mes pur altra vegada.

Si no fos aixís, potser l'home no en sabia d'estimar; sinó el veié tan a l'enfront dels seus ulls, potser no ho sabia lo qu'és l'Amor, perquè de tots els reconson el divinal ocell posa estatge, és en el cor de l'home on menys hi nia, doncs aquest tancant-li les portes de l'ànima, el desterra i l'oblida en la cursa passatgera de la vida.

No el creieu a l'Amor nascut i desenrotllat en un mateix dia, perquè és raquític, és fals, no pot ésser gran de cap de les maneres; totes les coses grans necessiten el seu temps per a fer creixença i mai cap obra improvitzada podrà tenir la grandesa que pregona l'Amor falsari.

El ver Amor, abans el cervell no l'endevina, el cor ja l'ha sentit; abans els llavis no l'expliquen, ja els ulls l'han dit amb mirades plenes de flama lluminosa. El ver Amor sospira i canta abans no surt a la llum de la realitat.

La llàstima, la veritable llàsti-

ma, està en què no tots el sentim i no el veiem de la mateixa manera

RAFEL VILÀ BARNILS

Contes per a "El Baix Montseny"

Les fades de la Bellesa

A la meua estimada mare

Una vegada hi havia un llenyataire que tenia dues filles. Ambdues eren gentils com les papallones, flairoses com les flors i rialleres com el sol. Però si del rostre eren tan semblants, del cor iquina diferència! Celblau era orgullosa i altiva. Blaucel, humil i modesta com les violetes. La primera treia, a paraulades, del seu costat al pobre que li pidolava una almoïna, la segona fins el menjar de la boca es treia per poguer-los afavorir. La fama de la bellesa de les dues germanes s'havia escampat tant arreu arreu, que eren conegudes de tothom pel sobrenom de «Les fades de la Bellesa».

Els elogis que d'elles es feien, arribaren fins a les oïdes del príncep Bellastre, hereu d'aquell reialme —Són més formoses de lo que pogueu imaginar-vos— li havien dit.—Són més belles i gentils que totes les princesetes i comtesetes que heu vist.

I tant i tant el príncep sentí ponderar a «Les fades de la Bellesa» que entràren en son cor vius desitjos de conèixer-les i un dia amb l'excusa de fer una cacera, es deixà caure en la cabana del pobre llenyataire. No havien pas exagerat.

Tant ell com els nobles que l'a-